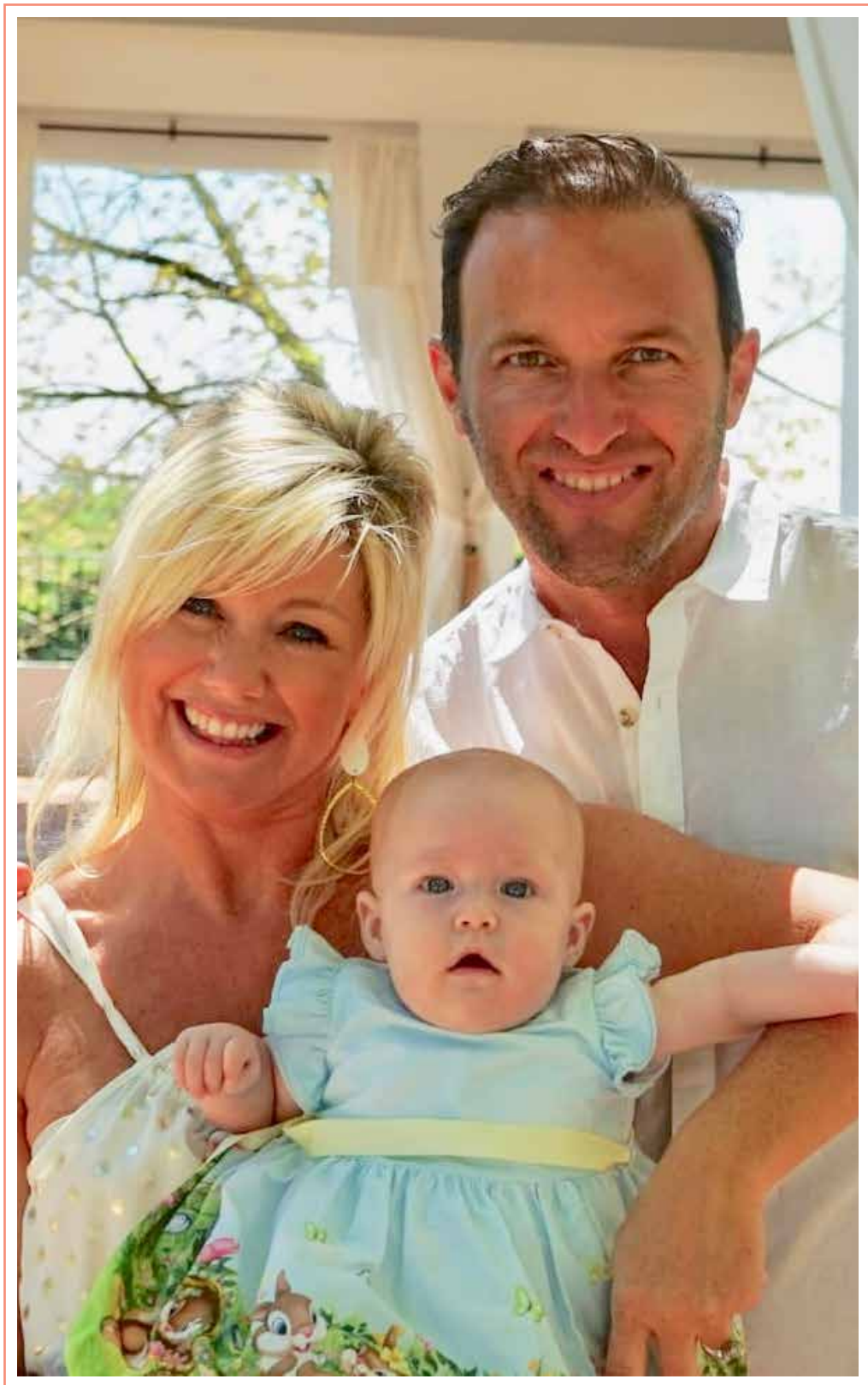

Lindsay

Mama worden

De weg naar geluk via ivf

Uit mijn dagboek (1)

Mijn verhaal begint in 2004. Ik wil een kind. Ik verlang naar een kind. De tijd is er rijp voor. Mijn vorige relatie gaat het vierde jaar in. We hebben geprobeerd, maar zonder resultaat. We maken een keuze en roepen de hulp in van de medische wereld: inseminatie. Afspraak in het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Aalst.

Ik ben bang. Bang voor de proef. Eerst zal men onderzoeken of mijn eileiders 'open' zijn. Dat schrikt me behoorlijk af. Ik kan dat gevoel moeilijk beschrijven. Ik probeer het toch uit te leggen. De ingreep op zich stelt niets voor. Maar men spuit een vloeistof in. Zonder verdoving. Het lijkt alsof je in het onderste deel van je lichaam in brand staat. Gelukkig is de uitslag goed. Men vindt geen probleem in de eileider.

Na zes inseminaties nog steeds geen zwangerschap. Ik ben wel zeven kilogram aangedikt. Als gevolg van het hormoonmiddel clomid. De dokters vinden de oorzaak niet en plaatsen ons in de groep 'onverklaarbaar'. Ik

besluit doelbewust om de behandeling te stoppen. Ik heb er even genoeg van. Voor in-vitrofertilisatie (ivf) voel ik me niet klaar. Sinds de eileiderproef heb ik echt de schrik gepakt. Dus ivf is op dit moment geen optie voor mij. Na tien jaar is onze relatie in 2010 uitgedoofd. We zetten er een punt achter.

De vlinders fladderen opnieuw in de buik. Het is 2013 en ik ben klaar voor een nieuwe relatie. Ik voel snel dat het goed zit. Het verlangen naar kinderen is wederzijds. Ik mag ook niet te lang meer wachten. De biologische klok tikt. Ik vier mijn 35ste verjaardag. We hakken snel de knoop door. Na anderhalf jaar beginnen we eraan. Ik twijfel aan de goede afloop, want de voorgeschiedenis beloofde weinig goeds. Ik raap al mijn moed bij elkaar. Deze keer zal het lukken. Toch?

Het lukt niet. We zijn twaalf maanden verder. Geen resultaat. De gynaecoloog praat op me in en pleit voor een kijkoperatie. Hij onderzoekt mijn lichaam en controleert de

eileiders. Het levert geen nieuwe inzichten op. Hij, en wij, zitten even met de handen in ons haar. De gynaecoloog raadt me nog één laatste inseminatie aan in Gent. Deze kliniek staat hoog aangeschreven op gebied van fertiliteit. Ik weet intussen hoe het moet: op een specifiek uur krijg ik de hormonenprik. Vierentwintig uur later stap ik de kliniek binnen, geef het staaltje af en wacht op de inseminatie. Ik krijg slecht nieuws. Mijn baarmoeder ligt niet goed en de artsen kneden haar in de juiste houding. Dat deed geen deugd. Het was zelfs mijn pijnlijkste inseminatie. Ik raak even het noorden kwijt, maar ik heb het ervoor over. Ik heb er alles voor over.

Het wachten duurt lang. Enkele weken later valt het resultaat koud binnen: ik ben niet zwanger. Alweer een ontgoocheling. Alle ervaringen flitsen me door het hoofd. Waarom toch? Wat is er mis met mij? Zal ik ooit mama worden?

De angst slaat me om het hart. Ik

ben een beetje in paniek. Ivf lijkt de logische volgende stap. Maar ik worstel met mezelf. Ik voel er mij niet goed bij. De behandelingen bij de inseminatie deden me behoorlijk pijn. Ik vrees dat het met ivf nog erger zal worden. Ik stel mezelf flink op de proef. Welke proeven zou ik moeten ondergaan? Moet ik weer mijn toevlucht nemen tot hormonen zodat ik het risico loop om bij te komen zonder dat ik zwanger ben? In mijn job houdt men je van zeer nabij in het oog. Alles wordt onder een vergrootglas gelegd. Mensen kunnen hard zijn als ze zien dat de kilootjes zich opstapelen. En ik ben niet van plan om mijn probleem zomaar op straat te gooien. Ik wil er zelfs niet over praten op dit ogenblik. Wat moet ik in godsnaam doen? Waarom ben ik zo bang? Waarom zinkt de moed me in de schoenen op het moment van de waarheid? Zo ken ik mezelf toch niet? Ben ik mijn kracht verloren? In normale omstandigheden ging ik moeilijkheden niet uit de weg, maar nu weet ik het even niet meer. ●

Wist u dat ...

... steeds meer vrouwen op latere leeftijd hun eerste kind krijgen?

Steeds meer vrouwen verkiezen om pas na hun dertigste aan kinderen te denken. Het aantal geboortes neemt in het Westen af. Om onze bevolking op peil te houden, hebben we per koppel een gemiddelde van 2,1 kinderen nodig. In de landen van het Westen ligt dat percentage echter in werkelijkheid veel lager. Onze bevolking vergrijsst. Dit kan gedeeltelijk worden gelinkt aan de verminderde vruchtbaarheid. Het aantal zwangerschappen na 35 jaar neemt ook proportioneel toe. Vrouwen stellen hun zwangerschap langer uit dan vroeger. De kans op zwangerschap vermindert echter vanaf het 35ste levensjaar. Momenteel is 29 jaar de gemiddelde leeftijd in België waarop een vrouw haar eerste kind baart. Dat komt onder andere omdat het niet voor de hand ligt om op jonge leeftijd een solide situatie te creëren om aan kinderen te beginnen. Het leven wordt duurder waardoor men de kindwens uitstelt tot men zich op het gebied van huisvesting en tewerkstelling in een kindvriendelijke positie bevindt. Mensen spelen tegenwoordig ook financieel op veilig voor de gezinsuitbreiding in beeld komt.

Anderzijds stellen we vast dat mannen zich vaak minder snel klaar voelen voor het vaderschap dan vrouwen voor het moederschap, wat tot conflicten kan leiden. Hoe later de vrouw start met de voortplanting, hoe moeilijker het wordt om een groot gezin te hebben.

Vrouwen die pas na hun dertigste moeder worden, weten dat het niet vanzelfsprekend zal zijn om nog een gezin te vormen met drie kinderen.

De moeilijkheidsgraad verhoogt om na je 35ste zwanger te worden. Intussen stond de wetenschap niet stil en beschikken we over de medische en technische mogelijkheden om in geval van verminderde vruchtbaarheid een handje te helpen. Vruchtbaarheidsbehandelingen zijn geen mirakeloplossingen en worden steeds minder efficiënt bij toenemende leeftijd.

